

Arrest

nr. van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
als wettelijke vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 5 mei 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische vader.

Op 5 april 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, word! de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.10.2022 werd ingediend door:

Naam: A. A.

Voorna(a)m(en): F. I. H.

Nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Irbid

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde A. A., I. H. M. (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14. § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

Uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen dd. 20.09.2022 op naam van referentiepersoon

Aanslagbiljet Verkeersbelasting: aanslagjaar 2021 en 2022 dd. 27.10.2022 en op naam van referentiepersoon

Balans- en resultatenrekening van 01/2022 tot 12/2022 op naam van referentiepersoon (vermoedelijk opgesteld door het boekhoudkantoor 'ATTSSbc BV' dd. 06.12.2022 + actief passief resultatenbalans voor de période 01.01.2021 - 31.12.2021 op naam van referentiepersoon (eveneens opgesteld door de boekhouder)

Simulatie van belastingsaangifte van referentiepersoon. Echter dit betreft louter een simulatie. Het document vermeldt: "Opgelet! Deze simulatie kan verschillen van het uiteindelijke resultaat in uw aanslagbiljet".

Bijgevolg kan dit document niet in aanmerking worden genomen.

Aan de hand van voorgelegde documenten wenst de Belgische referentiepersoon aan te tonen dat zij heden bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit.

De referentiepersoon legt weliswaar een aantal documenten voor, maar ze vormen geen voldoende objectief bewijs voor de netto bestaansmiddelen van betrokkene. Vooreerst wat betreft de aanslagbiljetten verkeersbelasting, deze documenten zijn geenszins relevant om de netto-inkomsten van betrokkene uit af te leiden. Wat betreft de documenten opgesteld door de boekhouder, dient, bij gebrek aan bijkomende stukken, beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het werd immers opgesteld op basis van informatie en gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld. Deze stukken kunnen evenmin in aanmerking worden genomen. Voor zover dergelijke stukken als begin van bewijs zou moeten worden beschouwd, ontbreken objectieve stavingsstukken. De voorgelegde bewijsstukken zijn niet vergezeld van officiële documenten.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld over welke netto bestaansmiddelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken uit de zelfstandige activiteit die hij uitoefent. Dit alles dient wel degelijk duidelijk en met objectieve stukken te

worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen of databanken om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. De betrokkene en de referentiepersoon zijn ertoe gehouden de nodige gegevens te verstrekken en zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen.

Betrokkene legt ook loonfiches voor van tewerkstelling bij Konvert Interim Vlaanderen NV (uitzendarbeid) voor de période 05.10.2022 tot 18.11.2022 op naam van referentiepersoon. Vervolgens legt betrokkene nog documenten voor op naam van 'I. A.': loonfiches voor tewerkstelling bij OCMW GENT voor de période 01/2022 t.e.m. 02/2022 en 04/2022 t.e.m. 06/2022, een loonfiche 281.10 - 2021, vervangingsinkomen 281.18 - 2021 en individuele rekening 2021. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een naamswijziging heeft ondergaan.

Echter, uit het administratief dossier, meer bepaald uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat al deze tewerkstellingen van betrokkene inmiddels een einde hebben genomen. Deze tewerkstellingen zijn heden dus achterhaald. Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is. Het is niet duidelijk over welke bestaansmiddelen referentiepersoon heden kan beschikken om in het eigen onderhoud en dat van zijn echtgenote te voorzien. Verder kan evenmin blijken de tewerkstelling van referentiepersoon eventueel werd verlengd of dat hij opnieuw eventueel in aanmerking kwam voor een werkloosheidsuitkering. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd. Voor zover de referentiepersoon een andere bron van inkomsten zou hebben waarmee rekening kan worden gehouden, is de DVZ alvast hiervan niet op de hoogte gebracht.

Verder legt betrokkene een attest van betalingen werkloosheid voor, voor de periode 10/2022 - 12/2022. Deze betalingen betreffen een totaal bedrag van 1939.74 EUR voor de drie maanden. Het is niet duidelijk of betrokkene nog steeds geniet van deze werkloosheidsuitkering. In huidige situatie kunnen enkel deze bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen. Uit de beschikbare gegevens in het administratief dossier kan bijgevolg worden afgeleid dat betrokkene een maandelijks inkomen zou hebben t.b.v. 645,91 EUR.

In zoverre de persoonlijke / economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure, is het aan betrokkene om ons daarvan op de hoogte te stellen en dus het dossier te actualiseren. Bij gebrek aan bewijs van een actuele tewerkstelling en/of ander inkomen, heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan ten tijde van het nemen van de beslissing over stabiele, toereikende en voldoende inkomsten beschikt overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Enkel de werkloosheidsuitkering van betrokkene kan in aanmerking worden genomen. Echter uit voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14. §1. 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er 625,00 EU + index als maandelijks huishuur moet betaald worden. Buiten de verkeersbelasting 2021 en 2022 werden verder geen stavingsstukken van andere vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag. Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huurlasten die referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten betrokkene zo goed als niets ter beschikking. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (de nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, (medische) verzorging, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) met zijn inkomen betaald kunnen worden.

Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat voorliggende bestaansmiddelen, behoudens bewijs van het tegendeel, te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor beide betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Bovenstaande

beoordeling zou nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, 40ter, en 62, §2 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 22bis van de Grondwet, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: IVRK).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Eerste onderdeel

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt:

2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 10 de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zieh bij hem voegen;"

De bepaling verwijst naar artikel 40bis, §2, 3° van de wet:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40ter legt de voorwaarden vast voor gezinshereniging van een minderjarige derdelander met een Belgische ouder:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen"

Verzoeker heeft, als minderjarig kind, de gezinshereniging aangevraagd met zijn Belgische ouder. In de bestreden beslissing wordt een analyse gemaakt van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger. De zogenoemde afwezigheid van voldoende bestaansmiddelen vormt het weigeringsmotief.

Met deze motivering voegt tegenpartij een voorwaarde toe aan de wet. Voor gezinshereniging van minderjarige kinderen met een Belgische ouder geldt een vrijstelling van de bestaansmiddelenvereiste.

Door alsnog voldoende bestaansmiddelen te vereisen, schendt tegenpartij de artikelen 40bis, 40ter en 62,\$2 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991.

Tweede onderdeel

De aanvraag heeft betrekking op een minderjarig kind. Bij elke beslissing die het kind direct of indirect aanbelangt, moet zijn/haar hoger belang de eerste overweging vormen.

Het hoger belang van het kind wordt gewaarborgd in de artikelen 22bis van de Grondwet, 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Indien Uw Raad van mening is dat artikel 3 van het IVRK geen rechtstreekse werking heeft, moet vastgesteld worden dat dit wcl het geval is voor de overige bepalingen opgenomen in het middel.

Artikel 22bis van de Grondwet stelt:

"Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. "

Artikel 3 van het IVRK luidt als volgt:

"Art. 3. 1. Bij alle maatregelen betreffende hinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Artikel 8 EVRM stelt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, ofhet economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing, enkel gericht aan verzoeker, een kind van dertien jaar oud, is niet gemotiveerd in functie van zijn hoger belang. Er wordt op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de gevolgen van de beslissing op zijn persoonlijke situatie.

De beslissing weigert aan verzoeker een verblijfsrecht als kind van een Belgische ouder. Niettegenstaande dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, verblijft verzoeker de facto op irreguliere wijze op het Belgisch grondgebied ten gevolge van de bestreden beslissing. Ten gevolge hiervan heeft verzoeker geen andere keuze dan terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij zal aldus gescheiden worden van zijn vader.

Deze de facto verwijderingsbeslissing houdt op geen enkele manier rekening met de gevolgen van de bestreden beslissing op het privé en-gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker is in België om zijn Belgische vader te vervoegen. Ten gevolge hiervan had tegenpartij op zijn minst de gevolgen in beschouwing moeten nemen van een potentiële Scheiding tussen verzoeker en zijn vader, conform de bepalingen zoals gevisieerd in het middel.

De scheiding van een minderjarig kind met één van zijn ouders kan zware gevolgen hebben op zijn ontwikkeling, zijn band met zijn ouder van wie hij gescheiden wordt en het privégezinsleven van het hele gezin.

Bijkomend wordt de gezinshereniging van een minderjarig kind bemoeilijkt door een bijkomende voorwaarde in te stellen, namelijk een bestaansmiddelenvereiste. Dit is niet alleen strijdig met de wettelijke bepalingen op de gezinshereniging, maar eveneens met het hoger belang van verzoeker.

Door de gezinshereniging van een minderjarig kind te bemoeilijken en door zijn hoger belang niet in beschouwing te nemen schendt de bestreden beslissing de bepalingen zoals gevisieerd in het middel."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in het eerste onderdeel van het enig middel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 40ter, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij als minderjarig kind de gezinshereniging heeft aangevraagd met haar Belgische ouder. In de bestreden beslissing wordt volgens de verzoekende partij een analyse gemaakt van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger. De zogenoemde afwezigheid van voldoende bestaansmiddelen vormt het weigeringsmotief. En dit terwijl artikel 40ter, eerste lid, 1° laatste lid bepaald dat in dit geval deze voorwaarde niet van toepassing is indien alleen minderjarige familieleden, zoals de verzoekende partij in casu, gezinshereniging vragen met een Belgische referentiepersoon. Met deze motivering voegt de verwerende partij volgens de verzoekende partij dan ook een voorwaarde toe aan de wet. Voor gezinshereniging van minderjarige kinderen met een Belgische ouder geldt volgens de verzoekende partij een vrijstelling van de bestaansmiddelenvereiste.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 40ter, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De relevante bepalingen van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de [wet van 26 mei 2002](#) betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...)"

De verzoekende partij is geboren op 17 augustus 2009, en was op het moment van de aanvraag, zowel als op het moment van de bestreden beslissing 13 jaar oud. Zij was op dat moment dus minderjarig.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing als volgt:

"Bij gebrek aan bewijs van een actuele tewerkstelling en/of ander inkomen, heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan ten tijde van het nemen van de beslissing over stabiele, toereikende en voldoende inkomsten beschikt overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet."

De verzoekende partij stelt dan ook terecht dat de verwerende partij in casu de bestaansmiddelenvereiste is nagegaan, en dit terwijl uit artikel 40ter, §2, tweede lid, in fine duidelijk blijkt dat deze voorwaarde niet van toepassing is bij gezinshereniging van minderjarige kinderen in functie van een Belgische ouder. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij voornoemde bepaling heeft geschonden door in casu de bestaansmiddelenvereiste te beoordelen en de bestreden beslissing daarop te gronden.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU